

JOHN WAAKT OVER DE HERTEN VAN ZANDVOORT

John Dalhuijsen (66) uit Zandvoort gaat al twaalf jaar elke ochtend op pad om loslopende herten in zijn dorp terug te brengen naar de duinen. "Ik ben een dierenvriend en wil voorkomen dat ze gevaarlijke situaties veroorzaken of aangereden worden." MAX Magazine stond in alle vroegte op en ging een ochtend met hem op pad.

Zeven uur 's morgens en geen mens heeft zich nog op de boulevard van Zandvoort gewaagd. John Dalhuijsen zwoegt op zijn fiets tegen de krachtige zuidwestenwind in. Regen striemt in zijn gezicht. Het rode achterlampje flakkert in de duisternis. Energiek stapt hij even later af in de Brederodestraat bij de Amsterdamse Waterleidingduinen. Geen spoor van vermoeienis. Een geestdriftige oogopslag onder zijn doorweekte capuchon. "Hier is de inspringplek voor de herten", wijst hij. "Die ligt 1.60 meter diep, dus als ze eenmaal binnen zijn, kunnen ze niet meer terugspringen."

'SNOEPTUINEN'

John is sinds twaalf jaar belangeloos hertenbegeleider in Zandvoort. Elke morgen komen

de mannetjes-damherten uit het duin het strand op, via de zeereep, waar de hekken lager zijn. Hoewel er genoeg te eten is in de duinen, lopen ze toch het dorp in. "Ze scharrelen rond in de tuinen en eten blaadjes. 'Snoeptuinen' zijn het voor herten. Ze veroorzaken echter wel gevaarlijke situaties en aanrijdingen, want ze rennen met hoge snelheid de weg op als ze bijvoorbeeld schrikken van honden."

'HET MOET GEBEUREN'

John ervoer zelf de gevolgen van de loslopende herten, toen hij elke ochtend naar zijn werk als analist bij het ziekenhuis in Hoofddorp fietste. "Mensen probeerden de herten weg te krijgen. Ze hadden haast en de dieren blokkeerden de doorgang." Niemand haalde het echter in zijn hoofd om in alle

vroegte op te staan en de damherten terug naar de duinen te begeleiden. John wel. Om zes uur 's morgens, voordat hij naar zijn werk ging, fietste hij het dorp in om ze te zoeken en terug te brengen. "Sinds twee jaar ben ik met pensioen en heb ik er veel meer tijd voor."

Omdat de herten in de schemering de duinen uitgaan en John het spitsuur voor wil zijn, vertrekt hij altijd voor zonsopgang. "In de zomer gaan de herten al om vier à vijf uur in de morgen op pad. Dat is me iets te vroeg, dus dan fiets ik er om halfzes heen." Met een mijnwerkerslampje op zijn voorhoofd fietst hij langs de tuinen. En dan opgewonden: "Daar!" In een tuin tekenen zich vaag de contouren van drie herten af. Hij richt zijn zaklamp op hun oplichtende ogen. Met grote passen snelt hij naar ze toe en drijft ze in de richting van het inspringhek. Later in het dorp treft hij er weer twee, roerloos staand op de weg. "Nu is het rustig, maar als ze straks nog zo op straat staan, is het levensgevaarlijk."

Hij jaagt ze op, draait de weg af en fietst tegen onverharde hellingen van het duingebied op om er zeker van te zijn dat de herten ook écht daarheen gaan. "Niet zo goed voor je fiets, maar het moet gebeuren", verzucht hij. Staand op zijn trappers speurt John vervolgens de voortuinen af. In een plantsoen voor een appartementencomplex zitten op hun dooie gemak twee herten met imposante geweien. Parmantig turen ze om zich heen. "Die laat ik zitten, want het is nu veel te druk op de weg om ze terug te kunnen drijven."

'OF DAT AFSCHIETEN HELPT?'

Als geboren en getogen Zandvoorter zag John vroeger zo heel af en toe een hert op een duintop. "Dat was toen bijzonder. Nu kijken onze kleinkinderen er niet meer van op." In de Amsterdamse Waterleidingduinen bevinden zich inmiddels 4.000 herten. Dat aantal moet worden teruggebracht tot 1.700. "Jagers hebben er dit seizoen 700 afgeschoten, maar ik betwijfel of dat helpt. Er komen steeds weer jonkies bij." Op een ochtend kan John makkelijk dertig loslopende herten in het dorp tegenkomen. Zijn maatje Maarten Keislair helpt hem bij het karwei. "In de vakanties doen we het voor elkaar. En als ik 's ochtends ga zwemmen met mijn vrouw, neemt hij het van me over."

Je bent gek, zegt Johns vrouw weleens als hij zo

JE BENT GEK, ZEGT JOHNS VROUW WELEENS ALS HIJ ZO VROEG OPSTAAT

vroeg opstaat en zij zich nog eens omdraait. "Ik doe dit met plezier. Bovendien ben ik een dierenvriend. Ik kan niet rustig blijven zitten met het idee dat de herten loslopen en aangereden kunnen worden."

VERDRINKINGSDOOD

Soms vindt hij een gewond hert. "Ze breken hun poot als ze in een wildrooster blijven zitten of zijn aangevallen door een loslopende hond. Dan moet ik de politie bellen. Vervolgens schakelen zij een jager in, die het dier afschiet. Ik zie ook weleens een mank hert lopen en laat hem toch gaan in de hoop dat het vanzelf geneest. Want Maarten en ik weten: als we bellen, worden ze afgeschoten. Mijn maatje vindt het heel erg. Hij is daar twee dagen ziek van. Zelf heb ik in die twaalf jaar al zo veel herten dood zien gaan, dat ik er tegen kan. Maar de eerste keer dat ik een hert in zee zag verdrinken, greep me dat ook aan." Twee keer wist John een hert van de verdrinkingsdood te redden. "Het dier was in zee gejaagd door loslopende honden. We zijn het water in gegaan om het terug op het strand te krijgen. Herten kunnen overigens wel zwemmen. Dat vond ik heel bijzonder toen ik het voor het eerst zag." Om halfnegen is John klaar met zijn ronde. Als hij druipend van de regen binnenkomt, wacht zijn vrouw hem op in pyjama en kamerjas. "Ik ben net uit bed", lacht ze. Johns eerste taak zit erop, maar klaar is hij niet. "Straks fiets ik even het dorp in om te kijken of er nog herten zijn achtergebleven." ■

